

Въ малкия кантонъ на желѣзопътната линия къмъ южната граница на България бѣше топло, приятно презъ тази януарска нощъ. Навънъ като бѣсна хала фучеше смразяващиятъ вѣтръ, а твърдитѣ снѣжинки се удряха въ стъклата на прозорцитѣ, сѣкашъ искаха да влѣзатъ въ стаята и да се сгрѣятъ. Печката весело буботѣше.

Бай Стоино, канонерътъ, човѣкъ на около 40 години, седѣше на ниско столче и четѣше вестникъ. Жена му, кака Петка, плетѣше чорапъ, седнала на голѣмия дървенъ креватъ, а малкиятъ дванадесетгодишенъ тѣхенъ синъ Богданчо

лежеше на кревата и четѣше уроцитѣ си.

— Стоино, Стоино, я погледни! — тихо извика Петка и посочи съ очи Богданча, — чете нашиятъ ученикъ! Както държи книгата и заспалъ.

Бай Стоино изгледа усмихнато момчето си.

— Завий го, нека спи. Време е. Легни си и ти.

— Ти нѣма ли да лѣгашъ?

— Азъ ще легна следъ два часа. Ще причакамъ единъ голѣмъ влакъ, пълненъ съ войници, които отиватъ за границата. Съобщиха ми да внимавамъ за линията. Лошъ свѣтъ се е навѣдилъ, всичко може да стане.